

Dijous 2 de Quaresma

Text de l'Evangelí (Lc 16,19-31): En aquell temps, Jesús digué als fariseus: «Hi havia un home ric que portava vestits de porpra i de lli i celebrava cada dia festes esplèndides. Un pobre que es deia Llàtzer s'estava ajagut vora el seu portal amb tot el cos nafrat, esperant de satisfer la fam amb les engrunes que queien de la taula del ric (...).

»El ric també morí i el van sepultar. Arribat al reialme de la mort, enmig de turments, alçà els ulls i veié de lluny Abraham, amb Llàtzer al seu costat. Llavors va exclamar: '(...) Pare Abraham, t'ho prego: envia'l a casa del meu pare, on tinc encara cinc germans. Que Llàtzer els adverteixi, perquè no acabin també ells en aquest lloc de turments'. Abraham li respongué: 'Ja tenen Moisès i els Profetes: que els escoltin'. El ric insistí encara: 'No, pare meu Abraham, no els escoltaran. Però si un mort va a trobar-los, sí que es convertiran'. Abraham li digué: 'Si no escolten Moisès i els Profetes, tampoc no els convencerà cap mort que ressusciti'».

Jesús, crucificat i ressuscitat, és l'autèntic "Llàtzer"

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)

(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui considerem el final de la "Paràbola del ric i el pobre Llàtzer". L'home ric diu a Abraham des de l'Hades allò que molts homes, aleshores i ara també, diuen o els agradaria dir a Déu: si vols que et creguem, hauries de ser més clar; envia'ns algú des del més enllà per tal que ens pugui dir que això és realment així.

La petició de proves apareix al llarg de tot l'Evangelí. La resposta d'Abraham, així

com la de Jesús, és clara: qui no cregui en la paraula de l'Escriptura tampoc creurà a un que vingui del més enllà. Les veritats supremes no es poden sotmetre a l'evidència empírica. Pensem en la resurrecció de Llätzer de Betània: el miracle no condueix a la fe, sinó a l'enduriment.

—Jesús —crucificat a les portes de la ciutat, exposat a la burla— és el vertader Llätzer enviat pel Pare: creure en Ell i seguir-lo és la invitació d'aquesta paràbola, que és més que una paràbola.

La doctrina del purgatori en la “Paràbola del ric i el pobre Llätzer”

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)

(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui, Jesús ha presentat com advertència la imatge d'una ànima arruïnada per l'arrogància i la opulència, que ha cavat ella mateixa un fossar infranquejable entre si i el pobre: el fossar del seu tancament dins dels plaers materials, el fossar de l'oblit de l'altre i de la incapacitat d'estimar.

En aquesta paràbola, Jesús no parla del destí definitiu després del Judici universal, sinó que es refereix a una de les concepcions del judaisme antic, és a dir, la d'una concepció intermèdia entre la mort i la resurrecció, un estat en el que manca encara la sentència última. Allí les ànimes no es troben simplement en una mena de recinte provisional, sinó que pateixen ja un càstig o, pel contrari, frueixen ja de formes provisionals de benaurança.

—En aquest estat es poden donar també purificacions i guaricions, amb les que l'ànima madura per a la comunió amb Déu. L'Església primitiva ha assumit aquestes concepcions, de les que després s'ha desenvolupat paulatinament la doctrina del purgatori.